

Sant Joan, la festa pagana del solstici «adoptada» per l'Església

La festivitat va néixer per celebrar el solstici d'estiu i purificar persones i camps, però el cristianisme va acabar fent-se-la seva tot relligant el nom del sant amb el de Jesús | L'intent del clergat d'abolir les fogueres va topat amb l'arrelament de la tradició, que s'ha conservat i que també se celebra en altres països europeus

Una foguera de Sant Joan | Adrià Costa

Per explicar moltes de les tradicions que es celebren a Catalunya cal remuntar-se als llibres d'història per conèixer de quina manera es gaudien segles enrere les dates del calendari marcades com a festivitats. Una de les importants era la del solstici d'estiu, el moment de l'any en què el sol es troba al seu punt més alt i que dona peu a un refrany tan fàcil de recordar com verídic: "Sant Joan, el dia més gran".

Era en aquesta jornada quan s'encenien les grans pires que servien, d'una banda, per donar-li una força simbòlica a un sol que anava perdent el seu vigor, i, de l'altra, per "purificar" les persones que l'envoltaven així com també els camps i les llars. A la flama se li donava un caràcter depurador del que ja es té constància en èpoques gregues i romanes, una creença que encara avui s'invoca, però que es fa des d'una vessant festiva i folklòrica.

L'origen secular de la festa de Sant Joan (<http://www.naciodigital.cat/noticies/etiqueta/Sant+Joan>) va anar adoptant, però, un caire religiós que relligava el naixement de Jesús i el solstici d'hivern amb el del seu cosí, Sant Joan Baptista, i el solstici d'estiu. Els evangelis referencien aquesta diferència en el temps i, d'alguna manera, es comencen a fer seva aquella tradició en honor a la naturalesa i a l'arribada del zenit solar que es gaudia centúries enrere per reivindicar-la com

quelcom cristià que es celebrava en honor al sant que va batejar Jesús.

Arribada de la Flama del Canigó a Ripoll. Foto: Adrià Costa

La tradició pagana de la foguera va intentar ser combatuda pel cristianisme, que en el Concili de Constantinoble de l'any 680 les va condemnar amb duresa tal com es recorda en el *Costumari Català* de Joan Amades. No obstant, l'arrelament d'aquesta tradició per part de la societat catalana va acabar per fer acotar les voluntats combatives del clergat, que va acceptar les enceses com un costum que, si bé era d'origen pagà, havia estat assumit com una tradició que marcava l'inici d'un temps nou i que tampoc suposava una amenaça contra els dogmes de la fe.

A aquesta tradició, celebrada també en altres països com Portugal, Noruega, Dinamarca, Suècia, Finlàndia o el Regne Unit, se li ha anat sumant, amb els anys, la praxis de tirar petards (<http://www.naciodigital.cat/noticia/133461/consells/dels/veterinaris/mitigar/mascotes/petards?rlc=a2>), un fet que es pot interpretar com un costum que ajuda a espantar les males ànimes però que a la pràctica ja serveix només per fer més divertida i genuïna la revetlla i, alhora, per generar un volum de negoci implantat a casa nostra des de fa dècades. La forta tradició pirotècnica de la cultura catalana es remunta als segles XII i XIII amb la influència deixada pels àrabs, que n'eren uns grans afeccionats.

?Del Quixot sense fogueres als gats cremats

Les fogueres es troben en centenars de municipis catalans, inclosa la ciutat de Barcelona, on durant anys hi va haver la prohibició explícita de no poder-les encendre dins del nucli urbà per por a que provoquessin incendis atesa la gran densitat de població. Amades recorda que Miguel de Cervantes va fer arribar el Quixot a Barcelona la vigília de Sant Joan i que en cap moment s'explica que s'encenguessin fogueres, la qual cosa explicaria que a les darreries del segle XVI no es devien encendre fogueres dins del clos de la ciutat.

On sí es veien fogueres era als rodals de la capital, on els pagesos muntaven pires, autèntics

reclams per molts barcelonins, que sortien enfora per contemplar l'espectacle de la revetlla i calibrar-ne la seva importància a partir del nombre de fogueres que es podien albirar. Les escenes bucòliques podien no ser-ho tant en alguns indrets de la ciutat si s'atén al que diu Amades al seu Costumari, que fa referència al bàrbar costum que hi havia uns quants anys abans de l'enderroc de les muralles a la part exterior del portal de Sant Antoni. El folklorista assegura que mentre crepitava el foc de les fogueres era costum llençar-hi gats vius ?fins al punt que la que per la rogalia pocs eren els gatons que sobreviuen en una nit com la de Sant Joan?.

La Flama del Canigó, un símbol de la unitat dels Països Catalans. Foto: Adrià Costa

Francesc Pujades, el "pare" de la flama del Canigó

La revetlla de Sant Joan comença quan arriba la Flama de Canigó (<http://www.naciodigital.cat/noticia/133490/flama/canigo/enc/avui/fogueres/arreu/dels/paisos/catalans>) a la Plaça de Sant Jaume de Barcelona. El foc de la flama no s'apaga mai i està esperant durant tot l'any al Castellet de Perpinyà fins que el dia 22 de juny la porten al cim del Canigó. Quan la flama hi arriba, el foc es va escampant per encendre totes les fogueres de Sant Joan dels Països Catalans i marcar, d'aquesta manera, l'inici de la revetlla. Cada poble organitza l'arribada de la flama de la seva manera, però abans d'encendre-la es llegeix un missatge a cada municipi que vol recordar el significat de la festivitat i de la pròpia flama del Canigó.

Aquest ritual va començar l'any 1955 per iniciativa de Francesc Pujades, que va estar inspirat pel poema de Jacint Verdaguer "Canigó". Per mostrar-se contraris a les idees de la dictadura franquista, la tradició es va anar escampant per tots els pobles de parla catalana com un símbol de supervivència cultural del país.

Totes les galeries de fotos de **NacióDigital** la Flama del Canigó (<http://www.naciodigital.cat/naciefotos/cercador/Flama+del+Canig%C3%B3>)

Totes les galeries de fotos de **NacióDigital** de Sant Joan
(<http://www.naciodigital.cat/naciefotos/cercador/Sant+Joan>)